

فصل اول

کُردها، سلاح بی ثبات سازی جمعیِ واشنگتن در خاور میانه

نوشتۀ سارا عابد

مفسر سیاسی و روزنامه نگار مستقل

Les Kurdes, arme de déstabilisation massive de Washington au Moyen-Orient

par Sarah Abed

مانند مردم فلسطین، کُردها نیز آرزوی دستیابی به خود مختاری را در سر می پروراندند. با وجود این، از دوران فروپاشی امپراتوری عثمانی، برخی از رهبرانشان بجای کشورهای نزدیک و همسایه با قدرتهای امپریالیستی متحد شدند. این رهبران و نزدیکانشان با پذیرش خدمتگذاری به قدرتهای امپریالیستی برای بی ثبات سازی خاور میانه به مردم خودشان خیانت کردند. آنان کوشیدند تا دولتهای عروسی پویشی را یکی پس از دیگری در ایران و سوریه به منسۀ ظهور رسانند، یعنی سرزمینهایی که آنها را به گرمی پذیرفته و پناه داده بود. سارا عابد مفسر سیاسی و روزنامه نگار مستقل تاریخ کُردها را در اینجا بررسی می کند.

Réseau Voltaire | 1er septembre 2017

در سال 1917، ایجاد کردستان، ارمنستان و اسرائیل یکی از اهداف جنگی برای رئیس جمهور ایالات متحده وودرو ویلسون بود. پس از گسیل هیئت «کینگ کرین» Commission King-Crane برای بررسی مکان مشخص جمعیتها و گروه های اجتماعی، او رسماً کردستان را در کنفرانس سور Conférence de Sèvres در سال 1920 اعلان کرد، در نقشه بالا به رنگ صورتی مشخص شده است. در این کنفرانس در عین حال امکان اختیاری برای پیوستن منطقه هاشور خورده روی نقشه (در حال حاضر در عراق) به کردستان از طریق همه پرسی پذیرفته شد. با وجود این، چنین دولتی هرگز به وجود نیامد و در کنفرانس لوزان (1923) باطل اعلان شد. فقط این بخش از سرزمین، و فقط این بخش می تواند قانوناً جزء فراخواسته های کردها باشد.

تاریخ مردم کُرد مدتهای مدید در پرده ای از اسرار و پیچیدگی پوشیده مانده بود، و فقط به تازگی ست که می توانیم در رسانه های حاکم به تعدادی مقاله پیرامون این موضوع دست یابیم. از اشغال عراق بدست ایالت متحده و جنگ کنونی در سوریه، رسانه های حاکم و سیاستمداران آمریکائی برای قانونیت بخشیدن و توجیه سیاستهای تجاوزکارانه شان درباره کردستان خیلی افسانه سرائی کرده اند. از تاریخ حمله ایالات متحده به سوریه، آمریکائی ها و اسرائیلی ها از کردستان نیمه خودمختار پشتیبانی کردند: اسرائیل 3،84 میلیارد دلار بابت نفت به حساب کُردها واریز کرده است، یعنی موردی که منافع جغرافیای سیاسی و اقتصادی هر دو جانب را در بر می گیرد (1).

در سال 2015، فیناسیال تایمز Financial Times گزارش داد که در ماه های گذشته، نه کمتر از 77% ذخیره نفت اسرائیل از کردستان عراق تهیه شده است، یعنی حجمی معادل 19 میلیون بشکه بین ماه مه و 11 اوت. در کوران این دوران، بیش از یک سوم صادرات شمال عراق از راه دریائی و از بندر جیحان به اسرائیل انتقال یافته. حجم این معاملات تا میلیاردها دلار تخمین زده شده است. به نقل از این گزارش، یادآوری می کنم: که این گزارش از «اطلاعات مربوط به مبادلات بازرگانی و عبور و مرور دریائی به ویژه انتقال نفت، به وسیله ماهواره» برگرفته شده است.

این خرید و فروشها نمایانگر خواست جدا کردن عراق شمالی و از هم گسیختن روابط اربیل و بغداد است. یعنی روندی که موجب نگرانی در مورد خواست استقلال کلی و جدائی کردها از کشور عراق نیز می باشد.

در سال 1966، وزیر دفاع عراق عبدالعزیز عقیلی کردهای عراق را برای نیل به بنیانگذاری «اسرائیل دوم» در خاورمیانه سرزنش می کرد. او در عین حال مدعی بود که «قدرتهای غربی و همچنین شرقی از شورشیان برای تحقق طرح ایجاد دومین اسرائیل جدید در شمال سرزمین عراق به مصداق ایجاد دولت اسرائیل در سال 1948 پشتیبانی می کنند» (2). جالب است یک بار دیگر مشاهده کنیم که تاریخ در فراسوی این مناسبات تکرار می شود با وجود این صرفاً روی ترس متقابل از پاسخ تلافی جویانه بنیانگذاری شده است.

بطور کلی طی جنگ در سوریه، چندین گروه شبه نظامی کُرد در سرزمین سوریه به هم پیمان اتحادیه نظامی به فرماندهی ایالات متحده تبدیل شدند، و بر این اساس از سوی اعضای این اتحادیه کمک های متنوعی دریافت کردند، از جمله انبار خیلی حجیم جنگ افزار، آموزش و تمرین نظامی برای یگانها (3).

شبه نظامیان کُرد به همچنین در بطن نیروهای دموکراتیک سوری (SDF) عضو طرفدار ایالات متحده در جایگاه فرمانده اصلی اتحادیه در اکثریت هستند، و در عملیات تهاجمی به داعش برای آزاد سازی رقه شرکت کردند. جنگ افزارهایی که ایالات متحده به مبارزان کُرد و عرب در اتحادیه ضد اسلامی تحویل داده است به ویژه عبارتند از: مسلسل، خمپاره، موشک ضد تانک، خودروهای زرهی و تجهیزات تکنولوژیک مدرن.

در ماه مه، رئیس جمهور ایالات متحده، دونالد ترامپ اقدامات مربوط به تجهیز مبارزان کُرد به جنگ افزارهای سنگین در سوریه را تأیید کرد که عبارتند از خمپاره و مسلسل (4). به گزارش آژانس خبری آنادولو (ترکیه) طی ماه جاری، 348 کامیون حامل تجهیزات نظامی حمل کرده اند. بر اساس گزارشات آژانس های خبری دیگر، فهرست جنگ افزارهایی که پنتاگون به گروه نامبرده باید تحویل دهد شامل 12000 کلاشنیکوف، 6000 تفنگ خودکار، 3000 نارنجک انداز و تقریباً 1000 موشک ضد تانک ساخت روسیه و ایالات متحده است.

به گزارش اسپوتنیک (5)، 130 کامیون از کاروان حامل جنگ افزار متعلق به ایالات متحده، 60 کامیون روز 5 ژوئن و 20 کامیون روز 12 ژوئن عبور کرده اند.

17 ژوئن، اسپوتنیک به نقل از رسانه های ترکیه گزارش داد که ایالات متحده آمریکا به ارسال مهمات برای حزب اتحاد دموکراتیک (PYD) در سوریه و برای جنگ علیه داعش ادامه می دهد، 50 کامیون طی همین روز عبور کرده اند. در همین روز، این کامیون ها به شهر حَسَکه در شمال غربی سوریه رسیدند.

مناسبات تاریخی و به همین گونه مناسبات کنونی بین اسرائیل و کردها برای هر دو جبهه برگ برنده بوده است. در گذشته، اسرائیل برای یهودیانی که از عراق بعثی می گریختند اطلاعات و کمک دریافت کرد. کردها نیز حفاظت و کمک بشردوستانه دریافت کردند و با جهان خارج به ویژه با ایالات متحده آمریکا رابطه برقرار کردند. نخستین باری که اورشلیم اعتراف کرد که به کردها کمک رسانی کرده در 29 سپتامبر 1980 بود، در این تاریخ مناخم بگین اعتراف کرد که اسرائیل به کردها «در کوران شورش علیه دولت عراق بین سالهای 1965 و 1975» کمک کرده و ایالات متحده نیز از این رویدادها مطلع بوده است. علاوه بر این بگین گفته است که اسرائیل مشاور نظامی و جنگ افزار در اختیار کردها قرار داده ولی سرباز به آنجا نفرستاده است.

کردهائی که ملیت اسرائیلی دارند جلوی سفارت ترکیه در تل آویو در 8 ژوئیه 2010 دست به تظاهرات زدند.

کردها مهمترین قوم عشیره ای هستند که هرگز در تاریخ دولت نداشته اند. این وضعیت به قدرتهای غربی اجازه داد که به اختلافات دامن بزنند و عراق و سوریه را بی ثبات سازند و سپس به تصرف خود درآورند.

اتحادیه جنایتکاران جنگی به فرماندهی ایالات متحده آمریکا از تابعین کرد سوری به هدف تخریب جمهوری دموکراتیک و صلح جوی سوری به رهبری بشار اسد رئیس جمهوری که کاملاً به شکل دموکراتیک برگزیده شده استفاده می کنند (6). واشنگتن بر آن است تا فضای خصومت آمیز و آتش اختلافات قومی را در کشوری شعله ور سازد که تا پیش از آغاز جنگی که غربی ها به راه انداختند با آن روبرو نبوده است.

با وجود این، کارشناسان مسئله‌گرد چنین تعبیری از وقایع را مردود می‌دانند زیرا خلاف دیدگاه تاریخی حرکت می‌کند که در مرحله‌ای خاص دولت تمام‌عیاری را برای مردم‌گرد بازشناسی کرده است. جمعیت‌گردها مبنی بر اغلب منابع جمعیت‌شناسی 30 میلیون نفر تخمین زده شده است. از دیدگاه این کارشناسان در عین حال نظریه‌ای که آنان را آلت دست تعبیر می‌کند نیز مردود است (7).

وقتی از دولت خود مختار درباره پذیرش حد و حدود کمک‌های ایالات متحده و دیگر ابر قدرتها می‌پرسیم، صالح مسلم یکی از رؤسای حزب اتحاد دموکراتیک (PUD) پاسخ می‌گوید که: «برگ برنده ما طرز تفکر ماست. کارائی آن بستگی به قابلیت ما در آموزش و مدیریت در بستر اجتماعیمان خواهد داشت. اگر از اصول و ایدئولوژی خودمان دفاع کنیم در این صورت هیچ قدرتی نمی‌تواند ما را به زانو درآورد» (8).

در روزگار ما احتمالاً هیچ قوم دیگری وجود ندارد که این همه در کشورهای غربی مورد افسانه پردازی قرار گرفته باشد. کردها را دائماً به مثابه «مبارزان راه آزادی» معرفی می‌کنند، مبارزانی که تا پایان جهان برای سرزمینی مبارزه می‌کنند که همیشه از آن محروم مانده اند. کردها دائماً از سوی کشورهای دیگر به مثابه بزگر گله مورد استفاده قرار گرفته اند.

در حال حاضر، کردها بی‌آنکه بدانند از سوی ناتو و اسرائیل برای اهدافی که بلند پروازیهای استعماریشان را سیراب کنند مورد سوء استفاده قرار می‌گیرند. به این معنا که (قدرتهای امپریالیستی) بر آن هستند تا کشورهای بزرگی مثل عراق را در راستای اهداف جغرافیای سیاسی فرادست مدارانه خودشان به بخش‌های کوچکتری تجزیه کنند.

این فرآیند عادی و تکراری ست که ملتهای امپریالیست به کار می‌برند تا بتوانند کشورهای کوچکتر و ضعیفتر از خودشان را استعمار کنند. کردها طی تاریخ از سوی قدرتهای استعمارگر به مثابه ابزاری برای استراتژی آنان مورد سوء استفاده قرار گرفته اند «اختلاف بیانداز تا بهتر حکومت کنی» روشی ست که در حال حاضر به کار برده می‌شود و ادامه دارد.

فرصت طلبی چپ‌های افراطی یا انقلابی‌های راستین؟

طی مقاله‌ای در سال 2007، دانیل شور Daniel Schorr تحلیل‌گر بارز رادیوی آمریکائی NPR گفت که کردها از مدتهای مدید پیش در جنگهای داخلی به ابزاری برای فرادستی منطقه تبدیل شدند (9). امروز، کردها مشخصاً در وسط یک جنگ برای نفوذ و تسلط بر خاورمیانه بین ایالات متحده و ایران قرار گرفته اند.

در سال 1973، رئیس‌جمهور ریچارد نیکسون و وزیر امور خارجه اش هنری کیسینجر، به کمک سازمان سیا، شورش کردها را در شمال عراق علیه رئیس‌جمهور صدام حسین تحریک کردند.

وقتی صدام و شاه ایران اختلافاتشان را حل کردند، ایالات متحده آمریکا کردها به سرنوشت غمناک خود رها کرد. شگفت‌انگیز تر از همه، فراموشکاری تاریخی کردهاست که دوباره به ضرر خودشان به همکاری با واشنگتن تن در داده اند.

در جنگ خلیج (فارس)، پس از حمله عراق به کویت در سال 1990، جرج بوش پدر کردها و به همین گونه شیعیان جنوب کشور را فراخواند تا علیه صدام دست به شورش بزنند. ارتش پیروزمند ایالات متحده به صدام اجازه داد که هلیکوپترهای محافظش را حفظ کند و او نیز از آنها به شکل گسترده برای سرکوب شورش کردها و شیعیان استفاده کرد.

افکار عمومی ایالات متحده سرانجام دولت را مجبور کرد که برای حفاظت از این دو گروه اهرم منطقه پرواز ممنوع را در شمال و جنوب به کار ببرند. کردها برای وفاداریشان به ایالات متحده آمریکا باید بهای سنگینی می پرداختند، و دولت بوش با خودشیفتگی برجسته ای بخودش اجازه داد که به کردستان به اصطلاح خودمختار رویکرد و چگونگی مناسباتش را با همسایگان و به همین گونه با رقیب مهم ایالات متحده یعنی ایران دیکته کند (10). ولی سرانجام، بنظر می رسد که کردها دوباره به شکل گاز انبری در ستیزه جوئی بین ایالات متحده آمریکا و ایران برای فرادستی در منطقه گرفتار آمده اند.

اندرو اگزوم Andrew Exum، سرباز نگهبان (رنجر) ارتش ایالات متحده و مشاور پنتاگون در خصوص مسائل مربوط به خاورمیانه گفته است که «... این تصمیم، یعنی مسلح کردن گروهی که قویاً به سازمان تروریستی خارجی بستگی دارد، که علاوه بر این از ده ها سال پیش شورشهایی را علیه دولت ترکیه تأمین مالی می کند، تردید نداشته باشیم که به مناسبات ایالات متحده آمریکا و ترکیه برای دهه های آینده اصابت خواهد کرد» (11). دولت ترکیه مشخصاً یادآوری کرده است که شبه نظامیان کرد وابسته به حزب کارگران گرد هستند، این گروهی که عموماً پ ک ک PKK نامیده می شود از دیدگاه ترکیه، اتحادیه اروپا و ایالات متحده به مثابه یک سازمان تروریستی شناسائی شده است.

در *CIA Factbook* بر اساس گمانه زنی تقریبی جمعیت مردم گرد در ترکیه 14،5 میلیون، در ایران 6 میلیون و در عراق تقریباً 5 تا 6 میلیون و در سوریه کمتر از 2 میلیون نفر برآورد شده است، کل جمعیت گرد نزدیک به 28 میلیون نفر در بطن این سرزمین که «کردستان» می نامند و در مناطق مجاور به سر می برند.

با وجود این، منابع دیگری اعلان کرده اند که 1200000 کُرد در سوریه بیشتر باقی نمانده، نتیجه این جنگی که هوشمندانه از سوی ناتو و هم پیمانانشان در خلیج (فارس) سازماندهی شده، تقریباً به همین تعداد طی 6 سال گذشته به آلمان مهاجرت کرده اند.

یادآوری نکته مهمی را ضروری می دانم، زیرا باید بین کُردهائی که با کشور میزان سازگار شده اند و با ایجاد «کردستان» مخالفند، و دیگر کُردهائی که سر سخرانه به کمک غرب و اسرائیل در پی بی ثبات سازی منطقه هستند تفکیک قائل شویم. بخشی از کُردهای سوریه و به ویژه آنانی که در مناطق خارج از حوزه کنترل کُردها به سر می برند، برای مثال در دمشق، به دولت سوریه وفادار باقی مانده و در سال 2014 اعلان کردند که به بشار اسد رأی داده اند. در این انتخابات آزاد و دموکراتیک بشار اسد با 78،88٪ آرا در مقابل دیگر نامزدهای ریاست جمهوری پیروز شد (12). در آغاز جنگ در سوریه، در بطن ارتش سوریه مبارزان کُرد حضور داشتند و مثل اقوام دیگر جنگ افزار و حقوق دریافت می کردند. امروز فقط گروه اندکی از آنان در جنوب سوریه باقی مانده اند.

از سوی دیگر، در شمال، تعداد بسیاری از کُردهائی که صفوف نیروهای دموکراتیک سوریه (FDS) به فرماندهی ایالات متحده آمریکا را با وجود اینکه جنگ افزار، آموزش و حقوق دریافت می کردند ترک گفته اند. سوری ها کُردهائی را که به کشورشان وفادار مانده اند و هیچ نسبتی با آنانی که آلت دست شده اند ندارند به چشم برادر و خواهر می نگرند.

اتحادیه گروه مزدور سوریه، که بیشتر به نام FDS (نیروی دموکراتیک سوریه) شهرت دارد، از سوی ایالات متحده آموزش دیده و جنگ افزار دریافت می کند. این گروه در حال حاضر برای آزادی سازی رقه آخرین پایگاه داعش بسیج شده است.

تا ماه مه 2017، مجموع گروه های جهاد طلب و یا شورشی در سوریه، به علاوه گروه های کُرد زیر پرچم نیروهای دموکراتیک سوریه (SDF)، در زمینه تجهیزات نظامی و آموزش از سوی ایالات متحده پشتیبانی می شدند. ولی به محض اینکه پشتیبانی ها تنزل یافت، این گروه ها نیز از یکدیگر جدا شدند.

استقلال درنبود اتحاد

نکته مهمی را که باید یادآور شویم این است که «کُرد» به اشخاصی اطلاق می شود که به زبانهای مختلفی حرف می زنند، گرچه منشأ یکسانی داشته باشد، ولی گویش های کردها بسیار متفاوت است. در ایران و عراق بین کردها به زبان کُردی سورانی حرف می زنند، در سوریه و ترکیه و مناطق کوچکی در مرز ایران و عراق گویش کرمانجی رواج دارد. سورانی از الفبای فارسی استفاده می کند و کرمانجی به الفبای لاتین نوشته می شود، یعنی موضوعی که به مانشان می دهد این زبانها یا گویش ها تا چه اندازه به دور از یکدیگرند.

دولت محلی کردستان عراق از افرادی تشکیل شده که به سوریانی حرف می زنند، در حالی که اعضای حزب کارگران کردستان و یگانهای مدافع خلق و دیگر گروه های ناسیونالیست در ترکیه و سوریه به زبان کرمانجی حرف می زنند. حتا اگر رابطه یا تشابهی بین زبانهای کردی و یا رویکردهای سیاسی بین احزاب سیاسی کُرد وجود داشته باشد، مرز بین آنان چندان مشخص نیست.

از سوی دیگر، ترکیه گرچه به فراخواسته های کُردهای عراقی واکنش منفی نشان نمی دهد ولی علیه فراخواسته های کُردهای ترکیه و سوریه قویاً واکنش نشان می دهد. تسهیل خودمختاری کُردهای عراق مناسبات ترکیه و ایالات متحده را تهدید نمی کند، ولی بر عکس تشویق ناسیونالیستهای کُرد سوری و ترکیه رابطه بین دو کشور را تنزل می دهد.

جستجوی استقلال جزء جدائی ناپذیر هویت کُرد است. با وجود این، همه کُردها خواهان کردستان متحد نیستند تا مردمان کُرد پراکنده در سطح چهار کشور مختلف و مستقل را گرد هم بیاورند.

بیشتر جریانها و احزاب سیاسی کُرد تمایلات میهن دوستانه کُردها را نسبت به کشوری که در آن زندگی می کنند خیلی جدی می گیرند. بنظر می رسد که فراخواسته های کُردها در هر یک از این کشورها به بازشناسی فرهنگی و سیاسی محدود می شود.

کُردها، پراکنده در چهار گوشه خاورمیانه، هرگز از تمایلات گروه هایشان صرفنظر نکردند. گرچه بخشی از کُردها برای بدست آوردن حقوق و آزادی بیشتر سازمان و احزاب سیاسی قانونی تشکیل داده اند، اما برخی دیگر مثل حزب کارگران کردستان PKK در ترکیه استراتژی جنگ چریکی و حمله تروریستی را برگزیده اند و غیر نظامیان و گاهی حتا هم میهنان خودشان را هدف می گیرند.

تنوع احزاب سیاسی کُرد حاکی از نبود سازش و هم‌آهنگی در بطن جهان کُرد است که منشأ آن را غالباً باید در شکاف‌های قبیله‌ای، زبانی و ملی جستجو کنیم و علاوه بر این رقابت‌های سیاسی را نیز می‌توانیم به این مجموعه ناسازگار بیافزائیم. تنش بین دو حزب سیاسی اصلی کُرد در عراق، حزب دموکراتیک کردستان (PDK) و اتحاد میهنی کردستان (UPK) در میانه سالهای 90 به جنگ داخلی و به بهای جان 2000 نفر از آنان انجامید.

اختلافات کُردها با گسترش احزاب و سازمانها، و ایجاد انشعابات حزبی به فراسوی مرزهایشان در بطن کشورهای همسایه گسترش می‌یابد. در حال حاضر، اختلافات بین کُردهای سوریه و عراق بر سر مناسبات با ترکیه در چشم انداز خودمختاری مردم کُرد به تنش‌هایی انجامیده که از یکسو حزب دموکرات کردستان (PDK) در عراق و حزب دموکرات کردستان (PDK) در سوریه، و از سوی دیگر حزب کارگران کردستان PKK و شاخه سوری آن حزب اتحاد دموکراتیک PUD را در مقابل یکدیگر قرار داده. با وجود این، گروه‌های کُرد رقیب وقتی که وضعیت ایجاب می‌کرده با یکدیگر همکاری کرده‌اند.

گروه‌های کُرد در برخی موارد نه فقط با دولت خودشان بلکه با دولتهای همسایه وارد گفتگو شده‌اند که بعضاً به ضرر مناسباتشان با برادران خودشان بوده است. مناسبات پیچیده بین گروه‌های متنوع کُرد، بین خودشان و در رابطه با دولتهای منطقه همواره ناپایدار و اتحادهایشان نیز به همین گونه بر حسب تحولات سیاسی فانی بوده است. کارشناسان نبود اتحاد بین کُردها را علت اصلی ناتوانی آنان در تشکیل و بنیانگذاری دولت دانسته‌اند.

خواست بی فرجام استقلال قانونی و ناموجه کُردها

غربی‌ها ادعا می‌کنند که کُردها شایسته‌ترین و محترم‌ترین مبارزانی هستند که در خارمیانه علیه داعش می‌جنگند. ولی اگر به شکلی که ادعا می‌کنند هدف آنان مبارزه علیه داعش است، پس چرا علیه مردم سوریه نسل کشی به راه انداخته‌اند؟ (13)

با توجه به چنین رویدادهائی، برای ما مشکل خواهد بود نظریه غربی ها را درباره گروه های تروریستی کرد باور کنیم و بپذیریم که هدفشان کمک به سوریه بوده است. زیرا در میدان واقعیات فرازهای شاعرانه غربیها که با سخاوتمندی تمام برای کسب اعتبار خودشان و پشتیبانی از سازمانهای تروریستی در رسانه ها منتشر می کنند با واقعیت عینی تطبیق نمی کند و تهی از مفهوم است. این تعبیر دروغین از وقایع هدفش تجهیز کردهای سوریه برای بی ثبات سازی و تجزیه منطقه است.

جای شگفتی ست که می بینیم کردها این همه علیه سوریهائی که آنها را با آغوش باز پذیرفته بودند دشمنی می ورزند. برای مثال اصلاحاتی که در سال 2012 در سوریه صورت گرفت برای کردها امتیازاتی قائل شدند. به گزارش خبرگزاری جمهوری عربی سوریه (SANA سنا) «رئیس جمهور بشار اسد لایحه ای پیشنهاد کرد که بر اساس آن به افراد خارجی مقیم استان حسکه ملیت عرب سوریه اعطا شود».

این لایحه یک هفته پس از آنکه اسد هیئتی را مأمور «حل مسئله آمارگیری سازماندهی شده در سال 1962 در استان حسکه» نمود، شامل حال 300000 نفر از کردها شد.

در ژانویه 2015، خبرگزاری جمهوری عرب سوریه (SANA سانا) به نقل از دکتر وائل نادر حلقی نخست وزیر سابق سوریه گزارش داد که : «کردها کاملاً به جامعه سوری تعلق دارند و کوبانی یکی از شهرهای بسیار گرانبهادر در قلب سوری هاست» (14) این بیانیه دکتر وائل نادر حلقی مربوط است به دیدار او با هیئتی از مقامات عالی رتبه گرد. او در عین حال همگان را به دوری جستن از خشونت و گسترش دوستی تشویق کرد و یادآور شد که حل بحران سوریه تنها از راه «گفتگو و همبستگی ملی» امکان پذیر است، و مشخصاً گفت که گفتگو باید بین «هم میهنان و جدا از وابستگی ها و مداخلات خارجی صورت بگیرد».

در سال 2014، طی گردهمایی مدنی دموکراتیک کردهای سوری اعلان کردند که پایداری ساکنان کوبانی در برابر تروریستها حاکی از تعلق آنان به سوریه است (15). دبیر شورای عالی گردهمایی اعلان کرد که پایداری تحسین برانگیز است ولی تلاش برای اخلال در سرزمین گرد حاکمی از توطئه برای گسترش هرج و مرج، تجزیه و تضعیف «محور مقاومت» می باشد.

و این نمونه ای ست از خواست دولت سوریه برای اتحاد مردمانی که در سرزمین سوریه زندگی می کنند. با وجود همه این تلاشهای نیک پندارانه، نیروهای دموکراتیک سوری (FDS) اتحاد با دشمنان سوریه را بجای همکاری با ارتش سوریه انتخاب کردند.

بر اساس قرارداد جدیدی که به ابتکار ایالات متحده بین گروهی از ارتش آزاد سوریه و نیروهای دموکراتیک سوری (FDS) به فرماندهی کردها به توافق رسید، موجب شد وضعیتی فراهم آید تا بریگاد معتمد (ارتش آزادی سوریه) 11 دهکده شمال سوریه را به راحتی تحت کنترل خود بگیرند. محتوای این توافق

بی سابقه در 10 مه 2017 اعلان شد. اتحادیه بفرماندهی ایالات متحده آمریکا بریگاد معتصم را به نام خود به مثابه مسئول رسمی این دهکده ها برگزیده است.

معتصم به مثابه یکی از متحدان قدرتمند ایالات متحده آمریکا شناخته شده است، و این دلیلی ست که براساس آن برای چنین مسئولیتی انتخاب شده است : دلیلی بیشتر برای اتحاد بین ایالات متحده آمریکا، نیروهای دموکراتیک سوری و ارتش آزاد سوریه. این همکاری را باید به معنای تلاش برای جلوگیری از پیشرفت ارتش عرب سوریه و متحدانش تلقی کنیم.

(ادامه دارد...)

[Sarah Abed](#)

[1] ["Israel Is Challenging America to Support Kurdish Independence"](#), Dov Friedman & Gabriel Mitchell, *New Republic*, July 3, 2014

[2] ["Surprising Ties between Israel and the Kurds"](#), Ofra Bengio, *Middle East Quarterly*, Summer 2014 (Middle East Forum).

[3] ["U.S., allies rush heavy weapons to Kurds to fight militants in Iraq"](#), David S. Cloud & Brian Bennett, *Los Angeles Times*, August 11, 2014. ["Trump to Arm Syrian Kurds, Even as Turkey Strongly Objects"](#), Michael R. Gordon & Eric Schmitt, *The New York Times*, May 9, 2017.

[4] ["Trump Approves Plan to Arm Syrian Kurds"](#), Courtney Kube, *NBC News*, May 9, 2017.

[5] ["Syria's Kurdish Militias Get 50 Trucks With US Armored Vehicles, Munition"](#), *Sputnik*, June 17, 2017.

[6] « [Les projets de Kurdistan](#) », par Thierry Meyssan, *Réseau Voltaire*, 5 septembre 2016.

ترجمه بفارسی در شبکه ولتر : پروژه های کردستان

[7] “[Syrian Kurdish PYD co-leader dismisses possibility of ‘being used as pawns’](#)”, *Kom News*, April 16, 2017.

[8] “[Middle-East - the Kurdish people used as a pawn by the Western powers](#)”, *Class Struggle* 103, Winter 2014, (International Communist Union).

[9] “[Kurds Often Used as Pawns in Power Struggles](#)”, Daniel Schorr, *NPR*, January 15, 2007.

[10] “[The Kurds as Charlie Brown](#)”, Daniel Schorr, *Christian Science Monitor*, January 19, 2007.

[11] “[Trump Moves To Defeat ISIS By Arming Syrian Kurds](#)”, Jack Davis, *Western Journalism*, May 10, 2017.

[12] « [Le Peuple syrien a parlé](#) », par Thierry Meyssan, *Réseau Voltaire*, 5 juin 2014.

ترجمه بفارسی در شبکه ولتر : سرانجام مردم سوریه حرف زدند

<http://www.voltairenet.org/article184142.html>

[13] « [Les États-Unis et Israël débutent la colonisation du Nord de la Syrie](#) », *Réseau Voltaire*, 1er novembre 2015.. “[U.S. Coalition Cleansing Raqqa Of Arabs To Expand Kurdish “Autonomous Region”](#)”, *Mint Press*, June 20, 2017.

ترجمه بفارسی در شبکه ولتر : ایالات متحده و اسرائیل کلونیزاسیون شمال سوریه را آغاز کردند

<http://www.voltairenet.org/article189164.html>

[14] “[Premier al-Halqi : Kurds are integral part of Syrian society](#)”, *Sana*, January 29, 2015.

[15] “[Civil Democratic Gathering of Syrian Kurds : Ayn al-Arab will continue to raise the Syrian flag](#)”, *Sana*, October 31, 2014.

لینک متن اصلی :

<http://www.voltairenet.org/article197628.html>

ترجمه حمید محوی